

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΦΩΤΙΑΣ

μηνιαίας κυκλοφορίας συλλογή θεωρητικών κειμένων και μεταφράσεων

τ.02 - Φεβρουάριος 2015

Μηδενιστικός Κύκλος - Contra Omnes

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Το παρόν έντυπο αποτελεί μία μηδενιστική επιθεώρηση η οποία εκδίδεται σε μηνιαία βάση από τον Μηδενιστικό Κύκλο - Contra Omnes στην οποία δημοσιεύονται θεωρητικά κείμενα από την Ελλάδα και το εξωτερικό από τα διαδικτυακά μέσα Κύκλος Ατομικιστών Αναρχικών, Inter Arma και Nigrum Inferno. Σε κάθε τεύχος του εντύπου θα δημοσιεύονται κείμενα τα οποία τοποθετούνται στα πλαίσια της μηδενιστικής ή ευρύτερα μαύρης θεώρησης.

Η πρωτοβουλία αυτή αναπτύσσεται για την ενίσχυση της διαλεκτικής στους μηδενιστικούς κύκλους και με στόχευση να αποτυπώσει την πλούσια διαδικτυακή δουλειά στους τομείς της αντιπληροφόρησης και της μετάφρασης σε ένα από έντυπο μηνιαίο σημείωμα. Το έντυπο τυπώνεται σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων και κατόπιν παραγγελίας και μοιράζεται χέρι με χέρι.

Μηδενιστικός Κύκλος - Contra Omnesmail: contra_omnes@riseup.net(Nigrum Inferno, preludeofdespair.squat.gr)**ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ**

Σελίδα 3 “Σύντροφοι, ενάντια στο κράτος και όλους τους παπάδες, Ζήτω η βλασφημία!” από Charlie’s Angels

Σελίδα 8 Με αφορμή την επερχόμενη φιέστα της Δημοκρατίας...

Σελίδα 12 “Οπλισμένη Επιθυμία”, του Wolfi Landstreicher

Σελίδα 22 “Η αναρχία ως Θεωρία και Κριτική της Ιδεολογίας” του Jason McQuinn

Σελίδα 25 “Η υπόθεση με το σκύλο” του Zo d’Axa

Σελίδα 27 “Οι ψείρες και το τσακάλι” από L

Σελίδα 29 Archegonos – Ωδή στη λιμνάζουσα τάφρο του κοινωνικού αναρχισμού

“Σύντροφοι, ενάντια στο κράτος και όλους τους παπάδες, Ζήτω η βλασφημία!” από Charlie’s Angels

Σύντροφοι, ενάντια στο κράτος και όλους τους παπάδες

Ζήτω η βλασφημία!

Παρίσι, 11 Ιανουαρίου, 2015

“...Η ζωή είναι μικρή!...” Και αν ζούμε, είναι για να πατήσουμε πάνω στα κεφάλια των βασιλιάδων μας...” [1]

Αντιμετωπίζοντας μια θανατηφόρα επίθεση, χωρίς προηγούμενο σε αυτήν τη μορφή, στα δικά μας μέρη -μια εκδοτική ομάδα σατυρικής εφημερίδας, που είναι ριζωμένη στην άκρα αριστερά, να αποδεκατίζεται με πυροβόλο όπλο επειδή δεν υπέκυψε στη θρησκευτική απαγόρευση αναπαράστασης και δημοσίευσης καρικατούρων του Μωάμεθ- παίρνει σάρκα και οστά μια δυνατή θέληση για αντίδραση, μεγάλες συγκεντρώσεις γίνονται σε όλην τη Γαλλία και έξω από αυτήν, τα κοινωνικά δίκτυα είναι γεμάτα μηνύματα... Βγαίνεις έξω, ίσως και για να εκφράσεις ότι επηρεάζεσαι και ταυτόχρονα για να καταλάβεις τι συμβαίνει, τι οδήγησε σε αυτήν την κατάσταση και τι πρόκειται να συμβεί, να μιλήσεις, να περιπλανηθείς, να μην είσαι μόνος, να σκεφτείς, να αρνηθείς ότι έχει σχέση με αυτήν την κατάσταση, συναισθήματα που μπορούμε να κατανοήσουμε και να μοιραστούμε, εμείς, οι οποίοι, στην πολιτική, θέλουμε να συντονιζόμαστε με την κατάσταση.

Αυτός ο ένθερμος, ακόμη άμορφος και μη καθιερωμένος λόγος, σύντομα κανονικοποιήθηκε μέσα στο δημοκρατικό πλαίσιο: αυτό, που υπερασπίζεται όποιος διαδηλώνει, θα είναι το Κράτος, η κυβέρνησή του, η αστυνομία και η κατασκευή του κοινωνικού και πολιτικού γύρω από την υπεράσπιση του υπάρχοντος. Αυτήν τη φορά, το

σκηνικό είναι μαγευτικό: θα είναι σε ένα δημοψήφισμα με γκωλική προφορά, μια αληθινή επίδειξη του κράτους, ο μεγαλύτερος αριθμός καλείται να φτιάξει μια μάζα πίσω από τους γάλλους και ξένους υπουργούς, τους θρησκευτικούς ηγέτες, τα πολιτικά κόμματα και τα αφεντικά... Στη συνέχεια, έχουμε την παρότρυνση να μουρμουρίσουμε “ο θεός μου ο αχρείος πολυτεχνίτης...” του Boris Vian [2].

Οι μεταφορές θα ήταν δωρεάν ακόμα και στην περιοχή Ile de France τις Κυριακές. Πρέπει να το δούμε αυτό σαν μια προσωρινή παραχώρηση στην ανάγκη για πιο επισφαλή κινητικότητα ή θα πρέπει μάλλον να θεωρηθεί ως έμμεση κοινωνικοποιημένη οικονομική απολαβή για τον ρόλο των απλών θεατών, που όλοι καλούμαστε να παίξουμε; Ίσως η συναίνεση της ασφάλειας δεν είναι ακόμη αρκετά ισχυρή για να δικαιολογήσει ότι, εκτός από τον έλεγχο της αστυνομίας, πρέπει κανείς να αποδεχθεί το ρίσκο των προστίμων στη διαδρομή για τη διαδήλωση. Για την κυβέρνηση και την αστυνομία της, δεν είναι αρκετό να εκπαιδεύσει, να πειθαρχήσει τον καθέναν σε έναν όλο και πιο αυστηρό έλεγχο της ζωής μας, να εκτοπίζει, να συντρίψει το δυνατό κάτω από την οικονομική λογική: αυτές οι δολοφονικές επιθέσεις είναι η ευκαιρία για να γίνει η ασφάλεια επιθυμητή.

Πέρα από τα εντυπωσιακά μέτρα (μαζικό συστηματικό έλεγχο των οχημάτων από ένοπλους αστυνομικούς, για παράδειγμα), που έχουν δημιουργηθεί κατά τη διάρκεια του κυνηγιού αυτών που έκαναν τις επιθέσεις, μακροπρόθεσμα, αυτή είναι η κατάλληλη στιγμή για να ενισχυθεί η μόνιμη εξαίρεση. Το “σχέδιο Vigipirate” [αντιτρομοκρατικό σχέδιο ασφαλείας] κλιμακώνεται στο στάδιο της επίθεσης, υπονοώντας ότι κάποιος αποδέχεται μια εντελώς ανυπόφορη αστυνομία να ελέγχει τις ζωές μας. Η ασφάλεια είναι η ίδια εκδήλωση, σε άλλες μορφές, όπως αυτή η έκρηξη ενός κομματιού του πολέμου στο Παρίσι. Όπως το βλέπουμε, τα ξόρκια για την ολική ισχύ της αστυνομίας κινούνται στο ίδιο μήκος κύματος με τις συνωμοσιολογικές αναγνώσεις των γεγονότων αυτών.

Επιπλέον, είναι κατανοητό ότι κάποιος μπορεί να κάνει οτιδήποτε,

συμπεριλαμβανομένου του να πεθάνει, για να ξεφύγει από το μέλλον της απομόνωσης για μια ζωή, μετά από τέτοιες πράξεις και αφού έχει πέσει στα χέρια της αστυνομίας: δεν το ευχόμαστε αυτό ούτε στον χειρότερο εχθρό μας, αλλά αυτό δεν εξηγεί το γεγονός ότι, όπως όλοι οι “φανατικοί” και οι “τρομοκράτες”, οι δύο που επιτέθηκαν στο Charlie Hebdo και αυτός που κράταγε τους ομήρους στο σούπερ μάρκετ kosher, εκτελέστηκαν από την αστυνομία. Ένας αρχηγός της αστυνομίας φέρεται να είπε ακόμη ότι μια άλλη δικαιοσύνη επιτεύχθηκε. Μπορούμε πραγματικά να θεωρήσουμε φυσιολογική αυτήν τη θανατική ποινή χωρίς δίκη; Για να δικαιολογηθεί ο θάνατος του Rémi Fraisse, προέβαλλαν τις συγκρούσεις που έλαβαν χώρα και ότι αστυνομικοί τραυματίστηκαν. Δεν χρειάζεται να κάνουμε πολιτική φιλοσοφία για να κατανοήσουμε την αλλαγή του προτύπου από εκείνη τη στιγμή: από το “μονοπώλιο της νομιμοποιημένης βίας” του Κράτους φτάνουμε στην απόδειξη ότι είναι απλώς η ισχυρότερη ένοπλη συμμορία.

Ούτε Θεός, ούτε Valls [3]!

Στο μεταξύ, το μεγαλύτερο κομμάτι της άκρας αριστεράς, με την ευρύτερη έννοια, έχει εγκλωβιστεί σε έναν αγώνα δρόμου για την εύρεση νέων “θυμάτων” και προγανδίζει ανερυθρίαστα γύρω από την προστασία του θρησκευτικού στη δημοφιλή και μειονοτική μορφή του -πρέπει βέβαια να θυμόμαστε ότι δεν προσλαμβάνει πουθενά δημοφιλή και μειονοτική μορφή-, καθώς η σηζήτηση περί “Ισλαμοφοβίας” δίνει τον τόνο. Σε μια επικίνδυνη σημαντική μεταστροφή, ο “μετανάστης” γίνεται ο “μουσουλμάνος”. Αντί να αντιστεκόμαστε στη δημιουργία επικίνδυνων συνθηκών για τους πληθυσμούς των μεταναστών, ενός κινδύνου πραγματικού σε διάφορα επίπεδα, είτε λόγω της παρουσίας ρατσιστών και φασιστών στις διαδηλώσεις της ιερής ενότητας είτε λόγω της ασκούμενης πίεσης από τις θρησκείες, θα έπρεπε να στηρίζουμε το Ισλάμ, το οποίο, όπως όλες οι θρησκείες, επιβάλλει μια αξία, έναν σεβασμό στο υπάρχον σε αντίθεση με κάθε οπτική χειραφέτησης. Αντίθετα, εμείς από μέρος μας πιστεύουμε πως για

την προάσπιση της μετανάστευσης, πέρα από το τι αυτή φέρνει μέσω του ανακατέματος και της μίξης, είναι θετική η παραγωγή στοχεύσεων, που θα φέρουν καρπούς μέσα από τις αντιστάσεις στο θρησκευτικό που μπορούν να αναπτυχθούν εντός της *(σ.μ. εντός της μετανάστευσης, των μεταναστευτικών πληθυσμών)*.

Υπάρχουν πολλά πράγματα να υπερασπιστούμε μέσα σε αυτό, που ήθελε η “ένοπλη πτέρυγα του Θεού” να σκοτώσει στη Charlie Hebdo. Αλλά, πυροβόλησαν επίσης και τη δυνατότητα έκφρασης της αντίθεσης ενάντια στον μοραλισμό της θρησκείας, την αντίδραση στη μόνιμη αστυνόμευση της συμπεριφοράς και την άρνηση της υποταγής όλων σε μια απαγόρευση της βλασφημίας.

Σύντροφοι, ανάμεσα στη λιτότητα και την επιστροφή του θρησκευτικού (ισλαμικού και όλων των άλλων), ας βρούμε ένα είδος αντιληπτικής αυτονομίας (ειδάλλως, θα έπρεπε να γίνουμε είτε φασίστες, είτε δημοκράτες, είτε φιλο-ισλαμιστές!). Αναλογιζόμενοι την κατάσταση και κόντρα στην εποχή, υπάρχουμε ακόμα εμείς οι λίγοι, που φιλοδοξούμε να ζήσουμε επαναστατικά επεισόδια, την επιστροφή των αγώνων και των κινημάτων, που χτίζονται από τους κοινούς μας τόπους και αντιστέκονται στο καθεστώς. Έχοντας αυτήν την αντίληψη στο μυαλό μας, λέμε πως ακόμα και αν ο Θεός υπήρχε, θα ήταν απαραίτητο να τον καταστρέψουμε. Όπως ακριβώς πρέπει να τελειώνουμε και με το κράτος, τον καπιταλισμό και τα διαφορετικά ηθικά συστήματα και ιδεολογίες, πάνω στα οποία στηρίζονται. Στο ενδιάμεσο, είναι απαραίτητο να προσφέρουμε τρόπους άρνησης, κατανοητούς και προσβάσιμους σε εκείνους, που θέλουν στα σοβαρά να πολεμήσουν την υπάρχουσα κατάσταση.

Charlie's Angels

Σημειώσεις:

[1] Ρήση του ήρωα Harry Percy (Hotspur), από το έργο “Ο βασιλιάς Ερρίκος Ο Δ΄” του William Shakespeare.

[2] Ο Boris Vian ήταν μεταξύ άλλων συγγραφέας, ποιητής, μουσικός, τραγουδιστής και ηθοποιός. Θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους Γάλλους διανοούμενους τους 20ου αιώνα.

[3] Ο Manuel Valls είναι γάλλος πολιτικός, μέλος του Σοσιαλιστικού Κόμματος και πρωθυπουργός της χώρας από την 1η Απριλίου έως την 25η Αυγούστου 2014.

Μετάφραση: Inter Arma

Πηγή: Act for freedom now!

Με αφορμή την επερχόμενη φιέστα της
Δημοκρατίας..

Εμπρός! Εμπρός άνθρωποι του πλήθους! Εμπρός ψηφοφόροι! Στις κάλπες... και σταματήστε να παραπονιέστε. Αρκετά. Μην προσπαθείτε να εμπνεύσετε τον οίκτο για τη μοίρα, που μόνοι σας επιβάλλατε στους εαυτούς σας. Μην προσβάλλετε τους Αφέντες, που δώσατε στους εαυτούς σας.

Ένας ψηφοφόρος δεν είναι τίποτα άλλο από ένας αποτυχημένος υποψήφιος.

Οι άνθρωποι, που βρίσκονται στον πάτο, με μικρές οικονομίες και μικρές ελπίδες, άπληστοι μικρέμποροι και αργοκίνητος εξημερωμένος λαός, χρειάζονται μία μέτρια βουλή για να ενώνει και να βγάζει χρήματα από ό,τι ποταπό υπάρχει στο έθνος.

Γι' αυτό ψηφίστε, ψηφοφόροι! Ψηφίστε! Η βουλή προέρχεται από εσάς. Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς. Δημιουργήστε μια βουλή κατ' εικόνα και κατ' ομοίωση σας. Ο σκύλος γυρνά στον εμετό του. Γυρίστε στους εκπροσώπους σας...

Zo d'Axa, “Στους ψηφοφόρους”

Με αφορμή τις επερχόμενες εκλογές στις 25 Ιανουαρίου, τοποθετούμαστε για μια σειρά από ζητήματα, τα οποία, παρότι έρχονται στην επιφάνεια από το εκλογικό πανηγύρι, που στήνει η Δημοκρατία, καταλήγουν να αφορούν τον ίδιο τον πυρήνα της πολιτικής. Και παρόλο που δεν μας είναι εύκολο να ασχοληθούμε με την τελευταία χωρίς να λερωθούμε, θα προσπαθήσουμε να το πράξουμε.

Στις 25 του μήνα, λοιπόν, αναμετράται ο στυγνός νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός με μια τερατογένεση της κλασικής σοσιαλδημοκρατίας. Από τη μία, οι διαχειριστές της οικονομικής καταβαράθρωσης

και από την άλλη, οι αριστεροί έμποροι της ελπίδας, μια εκλογική “μάχη”, που ο μιντιακός συρφετός έχει αναγάγει σε ιστορική πρόκληση για τη χώρα. Όπως και αλλού, έτσι και στον ελλαδικό χώρο, ήρθε ο καιρός το μαστίγιο να αντικατασταθεί από το καρότο. Από την πλευρά μας, δεν έχουμε την παραμικρή διάθεση να σκιαγραφήσουμε λεπτομερώς το φάσμα του πολιτικού χάρτη, δεν είναι αυτός ο στόχος του παρόντος κειμένου. Εμείς επιλέγουμε να μιλήσουμε για τη ρίζα του ζητήματος, την έννοια της πολιτικής. Αντίθετα με μια θέση, που θα ήθελε την πολιτική ταυτισμένη με την κοινοβουλευτική εκπροσώπηση, αυτή έχει να κάνει με ένα πολύ μεγαλύτερο εύρος ζητημάτων. Πολιτική καταρχήν είναι η διαχείριση της κοινωνικής ζωής και των προβλημάτων. που προκύπτουν από αυτήν και επιζητούν λύση, χωρίς αυτό να σημαίνει πως ο μόνος, που δύναται να τη δώσει, είναι απαραίτητα ένα πολιτικό κόμμα.

Κάθε ζήτημα, που προκύπτει στα πλαίσια του κοινωνικού γίνεσθαι, όπως είναι επόμενο, διαπλέκεται με βασικούς πυλώνες της κυριαρχίας, όπως ο πολιτισμός και το κράτος. Οι εκλογές αποτελούν απλώς τη θεσμοθετημένη πολιτική συμμετοχή της ανθρωπόμαζας στη Δημοκρατία, όχι όμως και τη μοναδική περίπτωση άσκησης πολιτικής. Για εμάς, κάθε εγχείρημα, το οποίο κινείται στη διαδικασία της διαχείρισης του υπάρχοντος, αποτελεί μια διεργασία πολιτική, μια διεργασία υποδούλωσης, ενσωμάτωσης και εξημέρωσης. Η λέξη “πολιτική” είναι άμεσα συνυφασμένη με την έννοια του κράτους. Νοηματικά, ο πολίτης ενός συμμετοχικού καθεστώτος είναι ο φέρων στη συνείδησή του την αντίληψη της διαχείρισης και μάλιστα την αντίληψη του «μετέχειν» στο κοινωνικό εκείνο σύνολο, που αποτελεί τη βάση του.

Ας μιλήσουμε, όμως, πιο συγκεκριμένα για εκείνην την ανυπόφορη μάζα των ψηφοφόρων. Σε κάθε περίπτωση, αναφερόμαστε σε πολιτικά υποκείμενα, ανθρώπους πλήρως ενσωματωμένους στην κυριαρχία, χωρίς καμία ζωτικότητα, ανθρώπους διαχειρίσιμους και αναλώσιμους για κάθε υπερδομή όπως το κράτος. Ο ψηφοφόρος υπάρχει για να διαιωνίζει, υπάρχει για να δέχεται, υπάρχει για να

παίζει ξανά το ίδιο παιχνίδι με σημαδεμένη τράπουλα. Ακόμη και στις περιπτώσεις, που ο εκλογικός θίασος απαξιώνεται από μεγάλα κομμάτια των μαζών, όπως στο παρελθόν, ο ψηφοφόρος δεν παύει να αποτελεί κοινωνικό ρόλο, πλήρως απορρέοντα και στηρίζοντα ταυτόχρονα το κοινωνικό εργαστάσιο και τον ίδιο τον κρατισμό. Είναι ο άνθρωπος εκείνος που έχει, είναι η αλήθεια, την ειλικρίνεια να παραδώσει τη “ζωή” του προς διαχείριση σε τρίτους, σε αντίθεση με το υποκριτικό εκείνο και ετερόκλητο πλήθος, που αρνείται να διαδραματίσει τον ρόλο του ψηφοφόρου, επικαλούμενο την άρνηση της συμμετοχής στην κοινοβουλευτική διαδικασία, ενώ αναπτύσσει στο φαντασιακό του παρόμοιες δομές πολιτικής διαχείρισης με διαφορετικά χρωματισμένο πρόσημο. Για εμάς, είναι ξεκάθαρο, όμως. Η πολιτική παραμένει φύσει ίδια, ακόμα κι αν ο στάβλος του κοινοβουλευτισμού παραμερίσει τη θέση του στην κομμούνα, τα κατά τόπους εργατικά συμβούλια, τις δομές του φυλετικού κράτους ή τα αιρετά συμβούλια της “αναρχικής” κοινωνίας.

Πολίτης και ψηφοφόρος αποτελούν δυο κοινωνικούς ρόλους συνδεδεμένους μεταξύ τους. Κανείς μη φέρων πολιτική συνείδηση δεν μπορεί να είναι ψηφοφόρος ή υποψήφιος, κανείς υποψήφιος δεν μπορεί να μην είναι πολίτης. Εν τέλει, ο εκλογικός βόθρος αποτελεί ακριβώς αυτήν την επιβεβαίωση και ένα αυτιστικό παιχνίδι νοημάτων και διαχείρισης της ίδιας της διαχείρισης. Για εμάς, τα πράγματα είναι ξεκάθαρα· ο αναρχικός δεν είναι πολιτικό υποκείμενο, ποτέ δεν ήταν. Η αναρχία, επειδή ακριβώς είναι φύσει και θέσει εναντίον της διαχείρισης της κοινωνίας και του κράτους, είναι βαθιά αντιπολιτική, ενώ παράλληλα είναι α-πολιτική, αφού αρνείται την ίδια τη συνείδηση του πολίτη. Γιατί πώς είναι άραγε δυνατόν να φέρει κανείς ταυτόχρονα συνείδηση αναρχική και πολιτική; Αυτό θα ήταν αντίφαση εξ ορισμού. Αντιλαμβανόμαστε εχθρικά κάθε μορφή διαχείρισης του υπάρχοντος ή οποιασδήποτε εναλλακτικής του, η μόνη μας επιθυμία είναι η ολική καταστροφή του. Το αν έχουμε πολιτική συνείδηση είναι ζήτημα επιλογής και θέσης. Συνειδητός πολίτης είναι όποιος το επιλέγει, όποιος επιλέγει να θεωρεί “ζωή” του τη διαχείριση της οικονομίας και των σχέσεων

παραγωγής, τη σχέση του με το κράτος και την κατάσταση του κοινωνικού εσμού. Για εμάς, τίποτα από τα παραπάνω δεν αποτελεί ζωή, αλλά καρκινοβασία, επομένως τα χαρίζουμε πρόθυμα στους διαχειριστές των υπηκόων μέχρι να τα χαρίσουμε στη φωτιά.

Η αναρχία, όπως εμείς την αντιλαμβανόμαστε, δεν είναι πολιτική. Εμείς, ως οι αναρχικοί, δεν είμαστε πολιτικά όντα. Η αναρχία είναι η επίθεση στην πολιτική, είτε αυτή είναι συνείδηση, είτε διεργασία, είτε αφηρημένη θεωρητικολογία. Χαρίζουμε τις εκλογές στη μάζα των υπηκόων, που βλέπει στα πρόσωπα των υποψηφίων τις δικές του αποτυχημένες φιλοδοξίες ή τους σωτήρες του αύριο, χαρίζουμε τις εκλογές στους “συντρόφους” εκείνους, που βασίζουν μέρος του σχεδιασμού τους πάνω στην αλλαγή των κοινοβουλευτικών όρων και των σχηματισμών διαχείρισης και αβαντάρουν παράλληλα την αλλαγή στον κυβερνητικό θώκο.

*Το όνομα μου είναι Άχρηστος, όπως είναι και οι υπόλοιποι
υποψήφιοι.*

*Είμαι κενός, όπως πολλά ψηφοδέλτια, που επιμένουν να μη μετράνε
και τα οποία πλέον ανήκουν σε μένα.*

Η εκλογή μου είναι εξασφαλισμένη.

Καταλαβαίνετε πως μιλάω ειλικρινά.

Αναρχική Ομάδα “Χαοτική Συμφωνία”

(εστάλη στο Inter Arma)

“Οπλισμένη Επιθυμία”, του Wolfi Landstreicher

Αναρχία και Ώθηση για Δημιουργία

Η δημιουργικότητα είναι απαραίτητη στην αναρχική πρακτική. Πρόκειται για ένα κλισέ το οποίο θα έπρεπε να είναι αυτονόητο. Όταν, όμως, ένα ατελείωτο αναμύσημα παλιακών ιδεών και πρακτικών, μιας μόνιμης ανάγκης για την ύπαρξη προτύπων και, ίσως χειρότερο απ’όλα, μια στροφή σε μαρξιστικές και ακαδημαϊκού τύπου αριστερές ιδέες, ως πηγές πνευματικής διέγερσης, φανερώνουν ένα μαρασμό σε επίπεδο πρακτικής φαντασίας μέσα στους αναρχικούς κύκλους των ΗΠΑ τουλάχιστον, ίσως έφτασε η ώρα να εξετάσουμε το ζήτημα της δημιουργικότητας πιο διεξοδικά. Αναμφίβολα, θα ήταν ένα πιο ευχάριστο θέμα συζήτησης από το να πούμε πάλι για όλες τις αποτυχίες των σημερινών αναρχικών πάνω σ’αυτό το ζήτημα. Θα ήθελα, λοιπόν, να μοιραστώ κάποιες ιδέες σχετικά με τη δημιουργικότητα, τη φαντασία και την επιθυμία, τις οποίες επεξεργάζομαι εδώ και χρόνια, εξερευνώντας και κάνοντας πειράματα με τρόπους με τους οποίους θα τις εφαρμόσω στη ζωή και στις σχέσεις μου, με την ελπίδα ότι όσοι θέλουν να ξεπεράσουν αυτό το αίσθημα δυσφορίας, ίσως τις βρουν ενδιαφέρουσες.

Θα ξεκινήσω από μια βασική προϋπόθεση: δεν είναι δυνατό να μιλάμε επί της ουσίας, είτε για δημιουργικότητα, είτε για επιθυμία, χωρίς ν’αναφερόμαστε και στα δύο. Ο λόγος είναι πολύ απλός. Η επιθυμία, στην ζωτικής σημασίας, υγιή, ολοκληρωμένη μορφή της, δεν είναι τίποτα περισσότερο ή λιγότερο από τη δημιουργική παρόρμηση, η οποία αντιλαμβάνεται την ύπαρξή της μέσα από την πρακτική εφαρμογή της φαντασίας στη ζωή κάποιου και στον κόσμο του. Σε κάποιο σημείο αυτής της πορείας, όμως, ακόμα και οι αναρχικοί μοιάζουν να χάνουν τα ίχνη αυτής της δυναμικής σύλληψης της επιθυμίας, αποδεχόμενοι, αντίθετα, μια παθητική αντίληψη της, ως τίποτα περισσότερο από μια απλή ανάγκη για ένα εξωτερικό αντικείμενο που λείπει σε κάποιον, μια αντίληψη εξαιρετικά χρήσιμη στο σύγχρονο καπιταλισμό.

Μια τέτοια ερμηνεία της επιθυμίας είναι, ουσιαστικά, οικονομικής φύσης και, όπως όλες οι οικονομίστικες ερμηνείες, βασίζεται στην ανέχεια που είναι, ας πούμε, η φτώχεια. Το αντικείμενο μιας τέτοιας επιθυμίας υπάρχει πριν ακόμα προκύψει η επιθυμία αυτή, είτε ως ιδέα, είτε ως κάτι συγκεκριμένο, δεν είναι, ωστόσο, άμεσα προσβάσιμο από το άτομο που το επιζητά. Δεδομένου ότι μια τέτοιου είδους επιθυμία δεν είναι τίποτα περισσότερο από την αίσθηση της μη πληρότητας, μπορεί εύκολα να μετατοπιστεί σε ήδη υπάρχοντα αντικείμενα, έρμαιο στις όποιες δυνάμεις μπορούν να τιθασεύσουν αυτό το αίσθημα της έλλειψης. Ορθώς αντελήφθη ο William Blake πως το αίσθημα της έλλειψης δεν ήταν, στην πραγματικότητα, επιθυμία, αλλά ένα απλό φάντασμα της επιθυμίας, το αδύναμο είδωλο που περισσεύει όταν η επιθυμία αποστραγγίζεται από τη ζωντάνια της, από την ικανότητά της να δράσει και να δημιουργήσει ένα ολόδικό της αντικείμενο.

Μόνο σε σχέση με αυτό το φάντασμα της επιθυμίας είναι που μπορεί αυτή η απερίσκεπτη θεωρητική παραδοχή ότι «η Κοινωνία δημιουργεί τις επιθυμίες μας» να έχει κάποιο νόημα, όμως, ακόμα κι έτσι, ο ισχυρισμός εξακολουθεί να είναι ένας κουβάς με σκατά, ένα σύμπτωμα της μαρξιστικής εισβολής στους αναρχικούς κύκλους, που αφήνει να εννοηθεί ότι είναι αδύνατο να βιώσουμε την ελευθερία στο τώρα. Η πλάνη της δήλωσης έγκειται στην εικασία πως η κοινωνία δρά και δημιουργεί. Στην πραγματικότητα, η κοινωνία δε δημιουργεί το παραμικρό. Η κοινωνία δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια συντομογραφία που χρησιμοποιούμε για να περιγράψουμε ένα συνυφασμένο σύνολο δραστηριοτήτων και σχέσεων ανάμεσα σε άτομα που έχουν την τάση ν'αναπαράγουν τους εαυτούς τους, μέσα σε ένα καθορισμένο πλαίσιο. Ο καπιταλισμός είναι απλά ένας όρος που χρησιμοποιείται για να περιγράψουμε το πιο σύγχρονο, οικονομικο-κεντρικό σύνολο τέτοιων δραστηριοτήτων και σχέσεων. Συνεπώς, ούτε η κοινωνία, ούτε και ο καπιταλισμός δημιουργούν το παραμικρό. Αντιθέτως, μια αναμφισβήτητη αποδοχή του τωρινού υπάρχοντος συνόλου σχέσεων και δραστηριοτήτων οδηγεί σε μια

αποδοχή των εξασθετισμένων επιθυμιών, των απλών φαντασμάτων που δεν είναι σε θέση να δημιουργήσουν δικά τους αντικείμενα και, ως εκ τούτου, να ικανοποιήσουν τον εαυτό τους. Κι αυτό έχει ως αποτέλεσμα οι άνθρωποι να δρουν και να σχετίζονται μεταξύ τους από συνήθεια, γεγονός που επιδεινώνει αυτήν την κατάσταση.

Είναι πολλοί οι παράγοντες που μπορεί να αποστραγγίζουν την επιθυμία κάποιου από τη ζωτική της ενέργεια: η απελπιστική φτώχεια, τα συναισθηματικά τραύματα, οι καταπιεστικές επιθέσεις από αυτούς που έχουν περισσότερη εξουσία (γονείς, δασκάλους, μπάτσους, στρατιωτικούς, παπάδες, κυβερνήσεις και εταιρικά όργανα...), όμως, σε μια ευρύτερη κλίμακα, η επιθυμία αποστραγγίζεται από το δημιουργικό της περιεχόμενο, όταν η ζωή αποστραγγίζεται από την ηδονική γενναιοδωρία της, από την πολυτελή της πλεονεξία. Ως ένα βαθμό, αυτό αρχίζει να παίζει όπου υπάρχουν η κυριαρχία και οι ιεραρχίες του πλούτου και της εξουσίας. Οι περισσότερες κοινωνικές τάξεις, όμως, έχουν απλά περιορίσει αυτές τις διαχυτικές παραμέτρους της ζωής σε φεστιβάλ και καρναβάλια, από το να τις καταπνίξουν στο σύνολό τους. Ακόμα και ο Καθολικισμός στο Μεσαίωνα συνέχισε να αφήνει χώρο σε τέτοιες συγκρατημένες εκφράσεις ηδονικής περίσσειας. Στο δυτικό κόσμο, η πουριτανική ηθική του προτεσταντισμού κατάφερε να καταπνίξει την τάση αυτή εγκαίρως (αν και όχι δίχως μάχη...), υπηρετώντας τις ανάγκες της ανερχόμενης αστικής τάξης. Καταδικάζοντας τις ηδονικές απολαύσεις, την πολυτελή περίσσεια και τη γενναιοδωρη σπατάλη της ζωής, η ηθική αυτή έδωσε, αντ'αυτών, αξία στην εργασία, στη φειδώ και στη συγκρατημένη μετριοπάθεια. Σθενερά τα δύο πρώτα αποκαλούνταν, επίσης, βιομηχανία και οικονομία. Και η τελευταία αντιστοιχεί πλήρως με τη λογιστική. Καταπνίγοντας τις αξίες που έδωσαν στην επιθυμία τη βάση της ως δημιουργική δύναμη, η πουριτανική ηθική κατέπνιξε την ίδια την επιθυμία, οδηγώντας, τελικά, σε απώλεια των αισθήσεων. Εδώ δεν υφίσταται πια ως μια καίρια, ζωτική ενέργεια, αλλά ως ένα, συχνά τερατώδες και πάντα στείρο φάντασμα. Χωρίς τη γενναιοδωρη, πολυτελή πληρότητα της ζωής ως βάση, μετατρέπεται σε έλλειψη, σε λαχτάρα που αναζητά

ένα αντικείμενο έξω από τον εαυτό της για να γεμίσει το κενό. Η ζωή γίνεται απλή επιβίωση, το απελπισμένο κυνήγι για τέτοια αντικείμενα που θα χορτάσουν μια ατέλειωτη πείνα. Μονάχα αυτή η απόλυτη αποδόμηση θα μπορούσε να καταστήσει δυνατή την εκμετάλλευση της επιθυμίας στη μηχανή της βιομηχανίας και της οικονομίας.

Υπάρχουν διάφορα πρακτικά ζητήματα που μπορούν να εξαχθούν απ'αυτές τις ιδέες. Πρώτο απ'όλα, υπάρχει η βασική αναρχική ιδέα, η οποία φαίνεται, δυστυχώς, να ξεχνιέται από τους σημερινούς αναρχικούς, ότι η κοινωνία δε δημιουργεί τίποτα, ότι πολύ περισσότερο, τα πάντα δημιουργούνται από τη δραστηριότητα των ατόμων που σχετίζονται με άλλα άτομα και με το περιβάλλον τους. Προκύπτει απ'αυτό πως η οποιαδήποτε γνήσια αναρχική πρακτική, αρχίζει με άτομα που οικειοποιούνται τις δραστηριότητες και τις σχέσεις τους, εξελισσόμενοι σε συνειδητούς δημιουργούς των δικών τους ζώων. Αυτό δεν αφήνει καθόλου χώρο στη θυματοποίηση και έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τη μαρξιστική ιδέα ότι κανείς δε μπορεί να βιώσει την ελευθερία, όσο υπάρχει αυτή η κοινωνία. Αυτή η μαρξιστική σκέψη φετιχοποιεί την ελευθερία, κάνοντάς την ένα πράγμα έξω από εμάς, που θα επιτευχθεί μόνο σε κάποιο μακρινό μέλλον και σε παγκόσμια κλίμακα. Εγώ, όμως, προτιμώ τη διαλεκτική του Ηράκλειτου από αυτήν του Marx. Για'μένα, η ελευθερία δεν είναι μια υπόσχεση για το μέλλον, αλλά ένας τρόπος να αντιπαρατίθεται συνεχώς με τον κόσμο στον οποίο υπάρχω σήμερα, παίρνοντας τη ζωή μου στα χέρια μου με όλη τη δύναμή μου, σε σύγκρουση με κάθετί που βρίσκεται στο δρόμο μου. Αυτή η εν εξελίξει σύγκρουση (που δε θα τελειώσει απλά επειδή με κάποιο τρόπο θα καταφέρουμε να εξαλείψουμε ολόκληρο το θεσμικό πλαίσιο της εξουσίας), είναι αυτό που ενώνει σε ένα τις απαραίτητες καταστροφικές, αρνητικές με τις δημιουργικές πτυχές της αναρχικής πρακτικής. Χτίζοντας συνειδητά τις ζωές μας, όσο τα δικά μας μέσα καταστρέφουν κάθε αλυσίδα που μας κρατά πίσω, συντρίβοντας κάθε εμπόδιο που βρίσκεται στο δρόμο μας. Συνεπώς, δεν έχει νόημα να περιμένουμε κάποια συνθήκη που θα μας παραδώσει την ελευθερία μας. Χρειάζεται να δράσουμε τώρα για τον εαυτό μας και με τους δικούς μας όρους,

όχι για κανέναν άλλο λόγο ή με τους όρους που έθεσαν εκείνοι που επιθυμούν τη διατήρηση της κυρίαρχης τάξης πραγμάτων.

Στο φως όλου αυτού, η απελευθέρωση της επιθυμίας αποκτά μια ιδιαίτερη σημασία: είναι η αναζωογόνηση της επιθυμίας ως δημιουργική ώθηση, η απελευθέρωσή της από την εξαθλιωμένη, στείρα κατάσταση της ως λαχτάρα για κάτι έξωθεν της. Το σχέδιο αυτό σημαίνει να χτίζουμε τη ζωή και την πρακτική μας, σε άμεση αντίθεση με τον κοινωνικό κόσμο που μας περιβάλλει, αλλά και τις αξίες του. Με άλλα λόγια, απορρίπτοντας την εξαθλίωση που κατοικοεδρεύει μέσα στις αξίες της λιτότητας, της βιομηχανίας και του μέτρου, των ζών και των αγαθών προς πώληση, προς όφελος της ηδονικής ευχαρίστησης, της πολυτελούς περίσσειας και της γενναιόδωρης σπατάλης της ζωής, απελευθερώνοντας την από τις αλυσίδες της επιβίωσης. Θεωρώ πως θα έπρεπε να είσαι σαφές ότι εδώ πρόκειται περί μιας άλλης κατάστασης, κατά την οποία το άναρχο τέλος μας συμπίπτει με τα μέσα, ότι δηλαδή το να χτίζουμε τις ζωές μας με έναν πολυτελή, ηδονικό τρόπο, είναι ήδη η απελευθέρωση της επιθυμίας ως δημιουργική δύναμη.

Αλλά εκείνοι εξ ημών που επιθυμούν να λάβουν μέρος σε αυτό το εγχείρημα πρέπει, πρώτα απ' όλα, να εξετάσουν τους τρόπους με τους οποίους η εξαθλίωση έχει εισαχθεί στους αναρχικούς κύκλους. Δε θέλω να μπω σε μια λεπτομερή κριτική της πολιτικής ταυτότητας (συμπεριλαμβανομένης της μεταστροφής των προσωπικών επιλογών κάποιου σε ηθικές ταυτότητες) και της πολιτικής ορθότητας. Αρκεί να πούμε πως αυτές οι εισβολές από τη μετα-ο,τιδήποτε, ακαδημαϊκή αριστερά στην αναρχική σκέψη και πρακτική είχε πάντα να κάνει με τη δημιουργία κανόνων, ορίων και φραγμάτων, όχι με την καταστροφή τους. Αποτελούν τη μετρούμενη φωνή της εξαθλίωσης που προορίζεται να κρατήσει τον καθέναν από μας στη θέση του. Αλλά έχουν υπάρξει και μερικές άλλες τάσεις εντός των αναρχικών κύκλων τα τελευταία χρόνια που θα μπορούσαν να φέρουν προοπτικές εμπλουτισμού τους, που έμοιαζαν όντως να το πράττουν λίγο πριν ξεπέσουν σε ηθικιστικό

και μυστικιστικό στοχασμό. Μιλώ για τις κριτικές για ορισμένους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας όπως η γλώσσα, η τέχνη, η συμβολική δραστηριότητα και τα παρόμοια. Όπου αυτές οι κριτικές έχουν εξετάσει τα όρια αυτών των δραστηριοτήτων, έχουν ανοίξει την πόρτα σε ενδιαφέρουσες εξερευνήσεις του πως θα μπορούσαμε να επεκταθούμε πέρα από αυτά τα όρια, εμπλουτίζοντας τα όρια και τους κόσμους μας. Αλλά η επέκταση πέρα από τα όρια αυτών των δραστηριοτήτων δεν απαιτεί την καταστροφή τους (αντίθετα με τα θεσμικά όργανα της εξουσίας, η γλώσσα, η τέχνη και οι συμβολικές δραστηριότητες δεν είναι εμπόδια, κλουβιά ή αλυσίδες, απλώς συγκεκριμένα εργαλεία/παιχνίδια με τους περιορισμούς τους), αλλά μάλλον τον εμπλουτισμό τους. Δυστυχώς, οι πλέον κραυγάζουσες φωνές που ασχολούνταν με αυτά τα θέματα μετακινήθηκαν από την κριτική της εκμετάλλευσης στη μυστικιστική και ηθική καταδίκη. Αντί της αμφισβήτησης των ορίων εκείνων των ω τόσο ανθρώπινων δραστηριοτήτων με στόχο τον εμπλουτισμό των ζώων μας, εκείνοι οι προφήτες της απελπισίας διακηρύττουν πως έως ότου μπορέσουμε να απαλλαγούμε από αυτά τα πράγματα, δεν μπορούμε να γνωρίσουμε την απελπισία, διότι για εκείνους η ελευθερία είναι συνυφασμένη με την επιστροφή σε μια καθολική ενότητα, η οποία υποστηρίζει ότι κάποτε υπήρξε. Τόσο πουριτανική όσο κάθε καλβινιστική θεολογία και τόσο ντετερμινιστική όσο ο πιο χυδαίος μαρξισμός, αυτού του είδους η θεωρία (ή μάλλον ιδεολογία) δεν προσφέρει τίποτα σε κανενός είδους πρακτική. Σαν τις ιδεολογίες τις οποίες μιμείται, στραγγίζει την επιθυμία από κάθε ζωή, μετατρέποντάς τη σε απλά λαχτάρα, και έτσι λοιπόν καταλήγουμε όχι με ενδιαφέρουσες κριτικές εξερευνήσεις, αλλά με πριμιτιβισμό. Εκείνοι οι αναρχικοί που επιθυμούν να ζήσουν δημιουργικά, εμπλουτίζοντας τις υπάρξεις τους, κάνοντας τις ζωές τους επεκτατικές, ηδονικές και πλούσιες, δε χρειάζεται απλώς να αρνηθούν αυτές τις ψευδο-κριτικές, αλλά επίσης να τους επιτεθούν σκληρά, χρησιμοποιώντας διερευνητική πρακτική κριτική που παρέχει μια βάση για μια συνεχή θεωρητική πρακτική με σκοπό να εκθέσει την ιδεολογική φύση των θλιβερών αυτών κυρηγμάτων.

Αλλά πιθανώς αυτή η πτυχή να είναι η δυσκολότερη προς επίτευξη της ηδονικής, επεκτατικής ζωής που είναι απαραίτητη για την αναζωογόνηση της επιθυμίας αφού μια δημιουργική ώθηση εκτίνεται πέραν της επιβίωσης. Είχα προσπαθήσει να συζητήσω αυτό το ζήτημα με ανθρώπους πολλές φορές σε διάφορα επίπεδα και πάντα η κουβέντα επανέρχεται στο πως να επιβιώσεις καλύτερα, em μεγαλύτερη εύκολία και άνεση και συνεπώς αυτό το σημείο χάνεται. Αλλά αυτό είναι κατανοητό. Όλοι πρέπει να τραφούμε. Όλοι χρειαζόμαστε καταφύγιο, τουλάχιστον για τον άσχημο καιρό. Άπαντες βρίσκουμε τον εαυτό μας σε έναν κόσμο όπου το χρήμα μοιάζει να θέτει τους κανόνες. Ακόμη και εάν αφηρημένα συνειδητοποιήσουμε ότι το χρήμα το χρήμα είναι απλώς η φυσική (ή πιο συχνά τώρα η εικονική) εκδήλωση ενός συγκεκριμένου είδους κοινωνικής σχέσης στην οποία όλοι λαμβάνουμε μέρος –με άλλα λόγια, ένα προϊόν των δραστηριοτήτων μας- το να γίνει αυτή συνειδητοποίηση βαρυσήμαντη στην πράξη μοιάζει πολύ δύσκολο. Ωστόσο, νομίζω πως τείνει να αφορά πάλι το ξεκίνημα από τον εαυτό στο εδώ και το τώρα, τι επιθυμώ να κάνει ο καθένας, πώς επιθυμεί να να πράξει για τη ζωή και τα έργα του στο άμεσο. Πρώτα απ’ όλα, η επιβίωση είναι απλώς η μετάθεση της ζωής στο μέλλον. Κεντροβαρεί γύρω από τη διατήρηση της ύπαρξης, όχι την απόλαυση. Ο Στίρνερ ορθώς επεσήμανε πως η απόλαυση της ζωής συνίσταται στην κατανάλωσή της, στην εξάντλησή της. Και γι’ αυτό η ζωή, η οποία μόνον στο παρόν υφίσταται, και η επιβίωση, η οποία τοποθετεί τη ζωή στο μέλλον, βρίσκονται σε διαμάχη. Επομένως, το πρώτο βήμα της αναζωογόνησης της επιθυμίας ως δημιουργική παρόρμηση είναι το άρπαγμα της ζωής στο τώρα, το να την απολαύσεις αμέσως.

Η κεντρικότητα της αμεσότητας στην προσπάθεια αυτή ταιριάζει με την ιδέα πως η επιθυμία σαν δημιουργική παρόρμηση δεν έχει κάποιο προϋπάρχον αντικείμενο. Μάλλον δημιουργεί το αντικείμενό της στη διαδικασία της συνειδητοποίησης του εαυτού. Αυτό σημαίνει πως το αντικείμενό της δεν μπορεί να προσδιοριστεί, να θεσμοθετηθεί ή να εμπορευματοποιηθεί. Δεν μπορεί να μετατραπεί σε μια αλυσίδα μιας απελευθερωμένης, ζωτικής

επιθυμίας. Η επιθυμία, υπό αυτή την έννοια, είναι, λοιπόν, ο εχθρός του πολιτισμού στον οποίο ζούμε, επειδή αυτός ο πολιτισμός υφίσταται μόνο μέσω του προσδιορισμού, της θεσμοθέτησης και της εμπορευματοποίησης. Και αυτές οι διαδικασίες δεν είναι τίποτα άλλο από την ανέγερση φυλακών για την επιθυμία. Ως δημιουργική μονάδα, η επιθυμία επιτίθεται σε αυτές τις προσπάθειες για να την παρεμποδίσει από το να κινηθεί δυναμικά στον κόσμο. Τα αντικείμενα που δημιουργεί για τον εαυτό της στη συνειδητοποίησή της δεν αποτελούν εξωτερικά πράγματα (παρόλο που τέτοιου είδους πράγματα μπορεί να δημιουργούνται ως υποπροϊόντα της δημιουργικής παρόρμησης), αλλά μάλλον ενεργές σχέσεις, το μόνο είδος πλούτου που εμπλουτίζει όσους τον σπαταλούν ελεύθερα. Και για αυτό η επιθυμία οφείλει να επιτεθεί στις θεσμοθετημένες σχέσεις που παγιώνουν τη δραστηριότητα σε ρουτίνα, πρωτόκολο, έθιμο και συνήθεια – σε πράγματα που πρέπει να γίνουν σε τάξη.

Ακόμη μια πτυχή της άρνησης της κυριαρχίας της επιβίωσης σε βάρος της ζωής, του μέλλοντος σε βάρος του παρόντος, είναι η άρνηση να αφεθούν η χρησιμότητα και η αποτελεσματικότητα να κυριαρχήσουν της απόλαυσης, του παιχνιδίσματος, του πειραματισμού και του ποιητικού ζην. Οι ίδιες οι έννοιες της χρησιμότητας και της αποτελεσματικότητας δίνουν και πάλι στην επιθυμία ένα εξωτερικό αντικείμενο, ένα τέλος έξω απ' τον εαυτό. Ξεκινούν από την υπόθεση πως υπάρχει μία έλλειψη που πρέπει να καλυφθεί, και συνεπώς μεταθέτουν και πάλι τη ζωή στο επέκεινα. Η άρνηση της χρησιμότητας και της αποτελεσματικότητας δε σημαίνει ότι οτιδήποτε κανείς δημιουργεί στη διαδικασία του ζην τη ζωή του θα είναι άχρηστο ή αναποτελεσματικό· σημαίνει απλώς ότι η χρήση και η αποτελεσματικότητα θα έχουν δευτερεύοντα ρόλο πίσω από την απόλαυση, τη χαρά και την ένταση. Ας εξετάσουμε μία εκ των βασικότερων ανθρωπίνων αναγκών: την τροφή. Θα μπορούσαμε πολύ εύκολα να περιορίσουμε τους εαυτούς μας στη λήψη απλώς μερικών βασικών τροφών, προετοιμάζοντάς τις με τους πιο ήπιους και απλούς τρόπους και συνεπώς να ικανοποιήσουμε την φυσική πείνα μας. Εντούτοις, απολαμβάνουμε να εξερευνούμε ποικιλίες

γεύσεων, να δημιουργούμε πολύπλοκα σκευάσματα για την τόνωση της απόλαυσής μας, μετατρέποντας την τροφή (και όλες τις διαδικασίες που οδηγούν σε αυτή) σε μια ηδονική, αισθησιακή, ακόμη και μεθυστική εμπειρία... Αυτή η τροφή παραμένει χρήσιμη, αλλά έχει επεκταθεί πολύ μακρύτερα από τη χρησιμότητα, διότι η αρχή της απόλαυσης τόνωσε τη δημιουργική μας παρόρμηση. Άλλες δημιουργικές προσπάθειες λειτουργούν με παρόμοιο τρόπο. Μπορεί να γράψω ένα ποίημα με ένα συγκεκριμένο σκοπό πίσω του, κάτι που προσπαθώ να πω, αλλά αυτό που το καθιστά ποίημα δεν είναι η πτυχή της χρηστικότητας. Αυτό που το καθιστά ποίημα είναι το εντελώς άχρηστο παιχνίδι λέξεων και εικόνων, ο χορός που δίνει ένα συγκεκριμένο ηδονικό χιούμορ και σπασμωδική ομορφιά στις λέξεις. Στην πραγματικότητα, σε ένα ποίημα, θεωρώ πάντα αυτήν την πτυχή πολύ πιο σημαντική από κάθε σκοπούμενο μήνυμα, επειδή αυτή είναι που εκφράζει τη στάση για τη ζωή που προσπαθώ να θέσω σε πράξη σε εξέγερση απέναντι σ' αυτόν τον κόσμο.

Έτσι, όπως το βλέπω εγώ, η φιληδονία, η υπερβολή, η σπάταλη γενναιοδωρία, η αμεσότητα, η χαριστικότητα και το παιχνίδι είναι κλειδιά για την εκ νέου ανακάλυψη (ή μάλλον την επαναδημιουργία) της δημιουργικότητας με έναν αναρχικό τρόπο. Δεν υπάρχει χώρος εδώ για την παραίτηση ή την άρνηση του εαυτού. Έτσι, η κριτική που εκκινεί από αυτή τη στάση αναρωτείται, «Μπορώ να κάνω αυτή τη δραστηριότητα, σχέση, εργαλείο ή παιχνίδι δικό μου ή αποτελεί ένα εμπόδιο στην επεκτατική μου δημιουργία και απόλαυση της ζωής;». Εάν συμβαίνει το πρώτο, θα το αρπάξω ως μέρος του επεκτατικού πλούτου της εξεγερτικής αυτο-δημιουργικής ζωής, πάντα αναζητώντας να τη σπρώξω πέρα από την ίδια, όπως σπρώχνω τον εαυτό μου πέρα από αυτόν. Εάν συμβαίνει το τελευταίο, θα του επιτεθώ με στόχο την καταστροφή του, αναγνωρίζοντάς το ως τη φυλακή που είναι. Έχοντας μετακινηθεί, κατ' αυτόν τον τρόπο, πέρα από το κελί της επιβίωσης, της χρησιμότητας, της τακτικής, της στρατηγικής και της υποταγής στο μέλλον, είναι δυνατόν για όσους αναρχικούς επιθυμούν να επιλέξουν αυτήν την πορεία για να ανακαλύψουν εκ νέου τη δημιουργική σπίθα και να αναβιώσουν

την πρακτική φαντασία που θα φέρει μια δυναμική απόλαυσης και δύναμης πίσω στην πάλη μας ενάντια σ' αυτόν τον κόσμο. Αλλά αυτές οι σκέψεις αποτελούν μόνο την έναρξη μιας συνεχιζόμενης εξερεύνησης και πειραματισμού. Είναι ατελείς και δε θα είναι ποτέ τελειωμένες όσο υπάρχουν εκείνοι που επιμένουν να ζουν ελεύθερες και δημιουργικές ζωές μέσα και ενάντια σε αυτόν τον κόσμο.

Μετάφραση στα ελληνικά: Κύκλος Ατομικιστών Αναρχικών / Niger
Lupus Negationis (Nigrum Inferno)

“Η αναρχία ως θεωρία και Κριτική της Ιδεολογίας”
του Jason McQuinn

Η αναρχική κριτική της ιδεολογίας προέρχεται από το έργο του Max Stirner, παρά το γεγονός ότι ο ίδιος δε χρησιμοποίησε αυτόν τον όρο για να περιγράψει την κριτική του. Η ιδεολογία είναι το μέσο με το οποίο η αλλοτρίωση, η κυριαρχία και η εκμετάλλευση εκλογικεύονται και δικαιολογούνται, μέσα από την παραμόρφωση της ανθρώπινης σκέψης και επικοινωνίας. Κάθε ιδεολογία παίζει, στην ουσία, το ρόλο του υποκατάστατου, όσον αφορά τις ξένες (ή και ελλιπείς) συλλήψεις και εικόνες της ανθρώπινης υποκειμενικότητας. Οι ιδεολογίες είναι συστήματα ψευδούς συνείδησης, μέσα από τα οποία οι άνθρωποι παύουν, πια, να βλέπουν τον εαυτό τους κατά πρόσωπο, σαν υποκείμενα, σε σχέση με τον κόσμο τους. Αντίθετα, αντιλαμβάνονται, κατά κάποιον τρόπο, τους εαυτούς τους ως υποδεέστερους συγκριτικά με κάποια ή κάποιες αφηρημένη ή αφηρημένες οντότητα ή οντότητες, τις οποίες εσφαλμένα ερμηνεύουν ως τα πραγματικά υποκείμενα ή τους πραγματικούς πρωταγωνιστές της ζωής.

Κάθε φορά που δομείται ένα σύστημα ιδεών ή καθηκόντων, με μια αφηρημένη έννοια στο επίκεντρό του – αναθέτοντας στους ανθρώπους ρόλους ή καθήκοντα προς δικό του όφελος, το σύστημα αυτό αποτελεί πάντα μια ιδεολογία. Κάθε είδος ιδεολογίας δομείται πάνω σε μια διαφορετική αφηρημένη έννοια, εν τούτοις, κάθε μία απ’αυτές εξυπηρετεί τους στόχους των ιεραρχικών και αλλοτριωμένων κοινωνικών δομών, αφού η ίδια μετουσιώνει την ιεραρχία και την αλλοτρίωση, στη σφαίρα της σκέψης και της επικοινωνίας. Ακόμα κι αν μια ιδεολογία αντιτίθεται, ρητορικά, στην κυριαρχία ή την αλλοτρίωση ως προς το περιεχόμενό τους, η μορφή της εξακολουθεί να συνάδει με αυτό με το οποίο αντιτίθεται φαινομενικά, και η μορφή αυτή θα έχει πάντα την τάση να υπονομεύσει το προφανές περιεχόμενο της εκάστοτε ιδεολογίας. Είτε είναι κάποιος Θεός η αφηρημένη έννοια, είτε είναι το Κράτος, είτε είναι το Κόμμα, είτε είναι η Οργάνωση, είτε είναι η Τεχνολογία, είτε είναι η Οικογένεια, είτε είναι η Ανθρωπότητα, είτε είναι η Ειρήνη, είτε

είναι η Οικολογία, είτε είναι η Φύση, είτε είναι η Εργασία, είτε είναι η Αγάπη, είτε είναι και η Ελευθερία ακόμα. Εάν γίνεται αντιληπτή και παρουσιάζεται ως ένα ενεργό αυθύπαρκτο υποκείμενο, το οποίο έχει απαιτήσεις από εμάς, τότε αποτελεί το επίκεντρο μιας ιδεολογίας. Ο Καπιταλισμός, ο Ατομικισμός, ο Κομμουνισμός, ο Σοσιαλισμός και ο Πασιφισμός είναι όλοι, σε αξιοσημείωτο βαθμό, φορείς ιδεολογίας, με βάση τον τρόπο με τον οποίο ερμηνεύονται. Η Θρησκεία και η Ηθική είναι από τη φύση τους φορείς ιδεολογίας. Ακόμα και η αντίσταση, η επανάσταση και η αναρχία, συχνά αποκτούν διαστάσεις ιδεολογίας όταν δε φροντίζουμε να διατηρήσουμε την κριτική μας σχετικά με τον τρόπο που σκεφτόμαστε και το ποιός είναι ο πραγματικός σκοπός της σκέψης αυτής. Η ιδεολογία είναι, σχεδόν, παντού. Από τις αγγελίες και τα διαφημιστικά σποτάκια, μέχρι τις ακαδημαϊκές διατριβές και τις επιστημονικές σπουδές, σχεδόν κάθε πτυχή της σύγχρονης σκέψης και επικοινωνίας είναι φορέας ιδεολογίας, και η πραγματική της ουσία για τα ανθρώπινα υποκείμενα χάνεται κάτω από στρώματα μυστικοποίησης και σύγχυσης.

Ο αριστερισμός, ως η πραγματοποίηση και η διαμεσολάβηση της κοινωνικής εξέγερσης, είναι πάντα φορέας ιδεολογίας γιατί έχει, μονίμως, την απαίτηση από τους ανθρώπους να αντιλαμβάνονται τους εαυτούς τους, πρώτα απ'όλα, στα πλαίσια των ρόλων τους και των σχέσεών τους μέσα στις αριστερές οργανώσεις και στις ομάδες των καταπιεσμένων, οι οποίες θεωρούνται, με τη σειρά τους, περισσότερο πραγματικές, σε σχέση με τα άτομα που τις συνθέτουν. Για τους αριστεριστές, η ιστορία δε γράφεται ποτέ από τα άτομα, αλλά από οργανώσεις, από κοινωνικές ομάδες και -κυρίως για τους Μαρξιστές- από τις κοινωνικές τάξεις. Κάθε μεγάλη αριστερή οργάνωση πλάθει, συνήθως, τη δική της ιδεολογική νομιμοποίηση, τα βασικότερα σημεία της οποίας έχουν ως στόχο τη διδασχική και την υπεράσπιση, αν όχι τον προσηλυτισμό. Μια σοβαρή κριτική ή αμφισβήτηση της ιδεολογίας αυτής, θέτει πάντα το ρίσκο της διαγραφής από την οργάνωση.

Οι μετα-αριστεροί αναρχικοί απορρίπτουν κάθε ιδεολογία,

υπερασπίζοντας την ατομική και συλλογική δόμηση της αυτο-θεωρίας. Η ατομική αυτο-θεωρία είναι θεωρία στα πλαίσια της οποίας βρίσκεται ενσωματωμένο το περιεχόμενο της ατομικότητας του καθενός (συμπεριλαμβανομένων των σχέσεων του/της, της ιστορίας του/της, των επιθυμιών του/της, των έργων του/της κλπ) και το οποίο είναι πάντα το κεντρικό υποκείμενο της αντίληψης, της κατανόησης και της δράσης.

Η αυτο-θεωρία του κομμουναλισμού θεωρεί, ομοίως, την ομάδα ως το υποκείμενο, αναγνωρίζοντας, όμως, κατά βάθος, τις διαφορές ατομικότητες (και την αυτο-θεωρία του καθενός), οι οποίες αποτελούν την ομάδα ή την οργάνωση. Οι αποϊδεολογικοποιημένες αναρχικές οργανώσεις (ή άτυπες ομαδοποιήσεις) βασίζονται πάντα και κατηγορηματικά, στην αυτονομία των ατόμων που τις δημιουργούν, εκ διαμέτρου αντίθετα με τις αριστερές οργανώσεις, οι οποίες απαιτούν την παράδοση της προσωπικής αυτονομίας, ως προϋπόθεση για τη συντροφικότητα.

Σημείωση: Το κείμενο προέρχεται από το έργο του Jason McQuinn “Η μετα-αριστερή Αναρχία: Αφήνοντας πίσω την Αριστερά”. Ο Jason McQuinn είναι συγγραφέας άρθρων κοινωνικοπολιτικού ενδιαφέροντος, δημιουργός των εντύπων *Anarchy: A Journal of Desire Armed* και *Modern Slavery*.

Μετάφραση: Κύκλος Ατομικιστών Αναρχικών

“Η υπόθεση με το σκύλο” του Zo d’Axa

Παραλίγο να γίνει πραγματικότητα, όταν η αστυνομία του Clinchy - αυτή η οποία έχει υπηρετήσει παρασηκνιακά σε θρυλικές υποθέσεις τρίτου βαθμού - έφτασε σχεδόν στο τέλος της, σε μια αποθέωση του δυναμίτη.

Δύο μικροσκοπικές βόμβες από κόκκινο χαλκό, τοποθετήθηκαν σε έναν διάδρομο που οδηγούσε στο γραφείο του επιθεωρητή. Τα φυτίλια άναψαν...όλα κυλούσαν όμορφα από την ειδική οπτική γωνία του φύλακα που μάλωνε για την καθαριότητα του χώρου, όταν ένας σκύλος, ο σκύλος του επιθεωρητή, παρατήρησε την λάμψη -που έμοιαζε με το φώς του ήλιου- και άρχισε να ουρλιάζει. Τότε ήταν που ακούστηκε ο συναγερμός. Κι εκείνος γάβγιζε. Γάβγιζε μέχρι που κάποιος έφτασε πάνω στην ώρα για να σβήσει την απειλητική φλόγα.

Θα πρέπει να σημειωθεί πως, από τότε με τις χήνες του Καπιτωλίου [i], πάντα υπάρχουν ζώα που παρεμβαίνουν σε υποθέσεις που δεν τα αφορούν. Τα άθλια κτήνη - είναι μια παραβολή αυτή - πάντα φωνάζουν «Πρόσεχε!», με την παραμικρή αναστάτωση.

Για να είμαστε δίκαιοι, θα ήθελα να πω προκαταβολικά πως μπορώ να κατανοήσω την περίπτωση του σκύλου: όσο ποταπή και να είναι η δράση του αφεντικού του, αυτό το πιστό τετράποδο πασχίζει να τον προστατέψει. Θα πρέπει να εκτιμηθεί μια τέτοια ολοκληρωτική αφοσίωση, και όχι να κατηγορείται στα σοβαρά το κουτάβι που προστάτευσε τα πάντα από το να ανατιναχθούν ολοσχερώς.

Εν πάσει περιπτώσει, όποιος θέλει μπορεί να θεωρήσει πως οι άνθρωποι της αστυνομίας του Clichy - αυτοί οι άξιοι εκπρόσωποι της εξουσίας οι οποίοι, την 1^η Μαΐου και στις 14 Ιουλίου, κατέκτησαν τη φήμη των αιματοβαμμένων εκτελεστών των προαστίων - έκαναν μια απλή οπισθοχώρηση προκειμένου η ανατίναξη τους να έχει καλύτερα αποτελέσματα την επόμενη φορά...

Υποσημειώσεις:

[i] Αναφορά σε περιστατικό στην αρχαία Ρώμη, το 390 π.Χ., όταν, σύμφωνα με τον Λίβιο, χήνες αποκάλυψαν την επίθεση των Γαλατών εναντίον του Ρωμαϊκού Καπιτωλίου. (σημείωση του συντάκτη)

Σημείωση: Το κείμενο δημοσιεύτηκε στη γαλλική εφημερίδα L'En-Dehors, το 1896.

— — —

Μετάφραση: Κύκλος Ατομικιστών Αναρχικών

Πηγή: The Anarchist Library

“Οι φείρες και το τσακάλι” από L

Εκείνοι, που αυτοπροσδιορίζονται ως Χριστιανοί, Μουσουλμάνοι, Εβραίοι, φαίνεται να είναι εκείνοι, που προκαλούν ατελείωτα τον κόσμο. Οι άρρωστες αυταπάτες τους έχουν φέρει όλην την ιστορία σε άεναη παράνοια και πόλεμο, που συνεχίζονται ακόμα. Δεν έχει έρθει η ώρα να τελειώσουμε την, εδώ και χιλιάδες χρόνια, νευρική ματαιοδοξία τους;

Είναι οι δημιουργοί του τρόμου, της εδραίωσης των γενοκτονιών, της εκμετάλλευσης και του φόνου. Η ζωτικότητα καταστέλλεται και καταπιέζει· κάψτε τα βιβλία τους, τους τόπους “λατρείας” τους και διασκορπίστε τους. Η σημαία μας είναι μαύρη και όλα τα χρώματα γυρνούν σε αυτήν.

Δεν υπάρχει κανένας Μοχάμετ, κανένας Ιησούς και κανένας Αβραάμ. Δεν είναι τίποτα παρά σκιές και προβολές και καθώς ζουν ως φαντάσματα στη φαντασία των ανθρώπων, είναι απαραίτητο να τους επιτεθούμε. Μια φωτιά βαθειά μέσα στη μορφή της δυστυχίας τους θα καταστρέψει τη σκιά τους. Ο φωτισμός του θανάτου φτάνει τον εσώτατο πυρήνα τους, γιατί το νόμισμά τους είναι η εναντίωση στη ζωή και παρ’ όλα αυτά, η άβυσσος είναι το μόνο τους μέλλον. Ας μη μείνει ούτε ίχνος μνήμης για αυτούς στη Γη. Γιατί είναι οι άνθρωποι του Βιβλίου και εχθροί της ελευθερίας· Σκλάβοι ενός τυφλού, ηλίθιου θεού.

Τα ποτάμια, τα βουνά, οι ωκεανοί δεν ξέρουν τίποτα για τη θρησκεία. Ούτε οποιοδήποτε άγριο πλάσμα ή άγριος τόπος της Γης. Παρ’ όλα αυτά, όλα τους αποκαλούνται ιδιοκτησία των ανθρώπων και του Θεού. Η ιδιοκτησία είναι αυτό, που έφερε τον κίνδυνο σε ολόκληρο τον πλανήτη και σε όλα τα είδη.

Η “κουλτούρα” είναι μια ακόμη λέξη για τον κομπορμισμό και την εμμονή, την αδιαλλαξία και το καθεστώς.

Γαμιέται η “κουλτούρα” σας, η “θρησκεία” σας, η “φυλή” σας, το “έθνος” σας.

Εξαλείψτε το Κοράνι.

Εξαλείψτε το Ταλμούδ.

Εξαλείψτε την Παλαιά και Καινή Διαθήκη.

Αυγή της πτώσης των άστρων, η ανάδυση των ατόμων.

L

Μετάφραση: Inter Arma

Πηγή: 325

Archegonos - Ωδή στη λιμνάζουσα τάφρο του
κοινωνικού αναρχισμού

Αδερφοί μου ανθρωπιστές, εμείς είμαστε γνωστικοί
δεν είμαστε σαν εκείνους τους αλόγιαστους
ζυγιάζουμε τις σκέψεις και τις δράσεις μας
λογαριάζουμε λαό, κοινωνίες, όλους τους ανθρώπους.

Κάναμε εμείς λόγο για μαζικές κοινωνίες; Όχι δα!
έχουμε παραδεχτεί την ατομικότητα
πρόκειται για υπηρέτρια της αξίας του ανθρώπου
γι' αυτό και συνεχίζουμε την υπηρεσία μας εντός κοινωνίας.

Ο καπιταλισμός είναι το μαύρο φίδι που δηλητηριάζει τους
ανθρώπους
οι τακτικές αυτές ακολουθούνται κι απ' αυτούς τους
απερίσκεπτους,
τη νέμεσή μας
εμείς όμως είμαστε αναρχιστές με αξίες κι ιδανικά
οι κοινωνίες μας θα αγκαλιάσουνε ανθρωποσύνη, ζώα και γη.

Πιστεύουμε πως μπορούμε εμείς να 'μαστε δημιουργοί...
αυτή είν' η ομορφιά μας, αντί του θεού, τώρα πια ο άνθρωπος
κι έπειτα μιλάμε και για δικαιώματα των ζώων κι ανακύκλωση
επ' ουδενί δε σχετιζόμαστε με ανθρωποκεντρισμό. Όχι δα!

Τι κι αν θα έχουμε ένα άλλο σύστημα;
Φτάνει να μην είναι καπιταλισμός!
το σύστημά μας θα βασίζεται σε ισότητα κι αγάπη
κι άμα συμβεί και ξεστρατίσουμε απ' το μονοπάτι
έχουμε το πολιτικό το σκεπτικό, θα καθυποτάξουμε τα λαθεμένα
συναισθήματα,
έχουμε άμεση δημοκρατία.

Από το Actualising Collapse - Μετάφραση: Contra Info

Μεγιστικός Κύκλος - Contra Omnes

Αθήνα, Φεβρουάριος 2015